

Приказка за деца — отъ Теодоръ Ецелъ

дно старо магаре, което бѣ слугувало вѣрно на своя господаръ дълги години и день и нощъ бѣ можнало тежкитѣ чували съ жито отъ селото до воденицата, възнегодува една вечеръ противъ своята сѣдба. Нажалено стоеше то слѣдъ свѣршека на своята тежка дневна работа въ задушения оборъ, прѣдъ своитѣ ясли, и жално нареждаше: „О, какъвъ несносенъ животъ! Отъ ранна утрина до късна вечеръ само товаръ и мѣка! И като благодарностъ за цѣлата ми работа, човѣкътъ ми дава още често да поизпитамъ на гърба си дреновата вастегарка¹⁾ и ме запира прѣзъ нощта въ тоя тесенъ яхъръ! Защо да не мога и азъ като толкова много животни да живѣя вѣнъ свободно и весело!“

Тѣй тѣжеше и нареждаше съ високъ гласъ магарето, когото единъ влѣкъ, който бѣ поизлѣзълъ наблизо тамъ да поброди за плячка, чу неговия гласъ и прѣдпазливо се приближи до обора.

Прѣзъ тѣсното прозорче до вратата, слушаше той тѣжбитѣ на магарето и му извика: „Ти имашъ пълно право, приятелю мой! Тука навѣнъ се живѣе много по-весело, нежели подъ хомотя на жестокия и неблагодаренъ човѣкъ. И защо слугувашъ тѣй търпеливо, и му

носишъ чувалитѣ и теглишъ талегата му? Нали е всичко за една шепа овесъ и една ясла сѣно? Погледни на мене, и вижъ, че азъ съмъ и по-малкъ и по-слабъ отъ тебе, ала пакъ не слугувамъ на човѣка! Употрѣби силата си, и ти ще добиешъ веднага своята свобода, която жестокосердечния човѣкъ ти отнема, чрѣзъ тая яко-затворена врата. Строши я и улови полето, прѣди тоя господаръ да е започналъ отново да ти налага гърба съ дреновицата, като награда за твоя тежкъ трудъ!“

Сладко и прѣлѣстително произвучаха тия думи въ го-

лѣмитѣ уши на магарето.

„Да, хитрецо!“ извика то на лукавия влѣкъ, „азъ ей-сега ще ти покажа, че съмъ достатъчно силенъ за да се възпротивя на човѣка! Съ своята глава азъ ще измѣстятая врата и ще добия свободата!“

Слѣдъ тия думи, магарето се напѣна съ всичка сила срѣщу дървената врата, дѣскитѣ, на която, обаче, бѣха здраво заковани, та устояха срѣщу първия напѣнъ на магарето. И то усѣти такава силна болка въ главата, че намръщено се дръпна назадъ.

Ала влѣкътъ отвѣнъ му извика ободрително: „Това, което ти направи, бѣ много добрѣ, храбрецо! Вратата се разклати вече и още едно твое блѣсване и ти ще бѣдешъ свободенъ!“

Жадното за свобода магаре подави своята болезка, събра всичкитѣ си сили и се напѣна още единъ пѣтъ, като бѣсно, срѣщу прѣпятствието. На това второ блѣсване, вратата не можа да устои, и съ трѣскъкъ се тя раздвои, а майсторъ — дългоушко въ това врѣме се втурна навѣнъ, и зашемеденъ силно отъ болезката, се намѣри прѣдъ краката на кръвожадания влѣкъ.

„Добрѣ дошълъ на свобода, ти, измамения сиромасо!“ извика му прѣлѣстителътъ влѣкъ. „Ала: който за оборъ и робство е роденъ, той

¹⁾ Дебелъ прѣтъ